

kasser ligesom sygekassernes medlemmer skal have adgang til udbetaling af lønarbejderdagpenge. Af administrative grunde skal denne udbetaling finde sted gennem sygekasserne.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til ændringsforslag nr. 39.

3. Forslaget indeholder endvidere nogle redaktionelle ændringer og andre mindre ændringer på grundlag af de siden lovens ikrafttræden indhentede erfaringer, jfr. ændringsforslagene nr. 1-5, 14-16 og 21.

Herunder foreslås forskellige administrative for-
endringer.

Således foreslås det, at godkendelse af blanketter gives af direktøren for sygekassevæsenet og ikke som hidtil af socialministeren.

Endvidere foreslås det at ophæve adgangen til for socialministeren at indanke de af direktøren for sygekassevæsenet truffne afgørelser af tvistigheder om et enkelt medlems ret til frivillige dagpenge.

For sådanne tvistigheder er en ankeadgang til ét led af centraladministrationen tilstrækkelig til at hindre forskellig praktisering af reglerne hos forskellige lokale organer. En yderligere prøvelse vil kunne ske ved den indbringelse for domstolene, der som hidtil vil kunne finde sted.

Det bemærkes, at direktørens afgørelser af de tilsvarende spørgsmål for lønarbejderdagpenge allerede efter den gældende lov er endelige, jfr. lovens § 60, stk. 1.

Til de enkelte forslag.

Til § 1.

Til nr. 1.

Det har vist sig, at udlændinge i en del tilfælde fortsat har pligt til at være nydende medlemmer af sygeforsikringen i deres hjemland, selv om de er bosat her i landet i sygeforsikringslovens forstand og således efter denne lovs § 6 inden 1 år efter bosættelsen skal søge optagelse som nydende eller bidragydende medlem af den danske offentlige sygeforsikring.

Da en sådan dobbeltforsikring er ubegrundet, foreslås det at udvide den beføjelse, loven allerede nu giver socialministeren til at fastsætte særregler om fritagelse for pligten for diplomatisk personale m. v., således at beføjelsen også kommer til at omfatte personer, der under opholdet her i landet er nydende medlemmer af sygeforsikringen i et andet land.

Til nr. 2.

Ændringen vil medføre administrative fordele, jfr. afsnit 3 foran i de almindelige bemærkninger.

Blanketter efter § 8 anvendes også ved begæring om sikring af frivillige dagpenge, jfr. § 25, stk. 5.

Til nr. 3.

Ændringen er redaktionel. Den er en følge af, at reglen i § 194 i den tidligere forsorgslov om de tre grupper af kommuner er ophævet ved den nye lov nr. 169 af 31. maj 1961 om offentlig forsorg og ikke vil have virkning efter 1. april 1964, jfr. denne lovs § 131.

Til nr. 4.

Ligesom efter den tidligere lovgivning er der i sygeforsikringsloven kun hjemmel til at betale patienters direkte befordringsudgifter som fribefordring.

Efter at der ved sygeforsikringsloven blev åbnet adgang til fribefordring til forskellige særlige helbredelsesanstalter m. v. og herunder i visse tilfælde også uden afstands begrænsning til ambulans behandling eller undersøgelse på disse anstalter, har det i praksis vist sig, at enkelte patienter må afholde opholdsudgifter i forbindelse med sådan befordring. Det foreslås derfor at give hjemmel til at yde også andre nødvendige rejseudgifter end selve befordringen.

Med hjemmel i § 21, stk. 4, kan der administrativt fastsættes regler til forhindring af misbrug, og der vil således på lignende måde som efter reva-
lideringslovens § 3 kunne fastsættes bestemte regler f. eks. om rejsedieters størrelse og de nærmere betingelser for ydelsen af sådanne.

Til nr. 5.

Efter § 24, stk. 4, kan der højst ydes fribefordring for en afstand af 40 km ved befordring til og af speciallæge.

Da der ved sygeforsikringsloven indførtes fribefordring i forbindelse med speciallægehjælp, fandtes en sådan begrænsning påkrævet for at undgå, at det offentliges udgift hertil skulle blive direkte afhængig af overenskomstforholdene mellem sygekasser og læger samt af sygekassernes vedtægtsbestemmelser, jfr. sygeforsikringskommissionens betænkning s. 166-167. Der blev i den forbindelse lagt vægt på, at der i tilfælde af længere befordringer ville blive ydet nogen godtgørelse, nemlig for en afstand af i alt 2×40 km, d. v. s. for en ikke uvæsentlig del af udgifterne.

I praksis har afstands begrænsningen vist sig at være urimelig for medlemmer på fjernliggende øer, som f. eks. Bornholm, og den foreslåede regel tager sigte på en lempelse i sådanne tilfælde, hvor der kan være betydeligt misforhold mellem samtlige befordringslængde og 40 km-grænsen, og hvor